

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2007. 2. szám

A tartalomból:

A hit ereje	2
Szent Ferenc Alapítvány	3
Szolgalat	3
Konfirmáció	3
Pünkösöd	4
Vas megyében jártunk	5
„Ne szűnjünk meg hálát adni!”	5

Simon András:
Fogadd el a Lelket!

Pünkösöd ünnepe, a Szentlélek kitöltetésének ünnepe, az Egyház születésének ünnepe. Vannak, akik azt mondják, keveset beszélünk a Szentlélekről mostanában. Való igaz, mintha mostoha sorba került volna Pünkösöd ünnepe is. Nem telnek meg az üzletek lángnyelv alakú csokikkal, galamb formájú díszdobozokkal, nem indulunk el családjunk távol élő tagjait felkeresni. A néphagyomány is szegényesebb ezen az ünnepen.

Talán nem is baj. Legalább ez az ünnep megmarad annak, ami valójában. S ha valaki ünnepel, azt ünnepli, amit ez az ünnep valóban ad. S mi, akik ismerjük a Lélek ajándékát, valljuk: valóban van mit ünnepelnünk, van miért hálát adnunk. Hiszen nem a múlt eseményére emlékezünk csupán, hanem élvezzük, hogy a szürke hétköznapiakat elevenné teszi, hogy fárasztó munkánkat hivatássá emeli, hogy a terhünkre levőket, a szabadságunkban korlátozókat társává formálja, akik felé fordulhatunk, akikhez tartozni jó, s akikkel megértjük egymást.

Áldott Pünkösödöt kívánunk minden testvérünknek, amelyben a Lélek, Jézus Krisztus Lelke, élő hitet terem bennünk.

Ef 1,22-23: Isten Krisztust tette mindenek felett való fővé az egyházban, amely az Ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.

Kedves Testvéreim!

Amikor kimondjuk a Hitvallásban a Szentlélek munkájának első megnyilvánulását

- Hiszem az egyetemes anyaszentegyházat - nem is biztos, hogy tudjuk, milyen nagy, mennyire hihetetlen dolgot monduk.

Pál apostol az egyházat gyakran nevezi Krisztus testének. Krisztus a fej, mi pedig - az anyaszentegyház - a fejhez tartozó test. Nem lehet megfeleltetnünk az egyes tagokat: én vagyok a kéz, te pedig a láb. S nem is tudjuk pontosan azonosítani a működést sem, különösen mai biológiai ismeretünkkel. Azért mégis több ez a meghatározás, mint kép, mint hasonlat. Jézus és az Egyház között is olyan szerves egység él, mint a test és a fej között. S ahogyan a test működését, irányítását a fej teszi lehetővé, ugyanúgy az Egyház élete sem képzelhető el Jézus Krisztus nélkül.

A Efezusi levélben azonban még többet mond az egyházzal Pál apostol: "az Ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben". Magyarul: az egyház Krisztus - vagy még inkább: Isten - teljessége. Az Egyházban Krisztus - vagy még inkább Isten - teljesen megjelenik, nyilvánvalóvá lesz.

S akkor gondoljunk a saját gyülekezetünkre, gondoljunk erre a kicsiny igazhallgató közösségre, akik most itt vagyunk! Azt vallja az apostol, hogy mi - az egyház egy kicsiny része - a Krisztust hordozzuk, őt jelenítjük meg.

Elégé ellentmondásos kép - ha magamra gondolok: itt vagyok tele hibával és tökéletlenséggel, magammal is elégedetlenül. Hogyan hordozhatnám én a Krisztust, különösen Krisztus teljességét?

Vagy itt van a közösségünk, amely egy viszonylag jó gyülekezeti közösség, de mégsem nevezhetnénk sem tökéletesnek, sem pedig olyannak, mint aminek ne lenne fejlődnie.

S leginkább itt van a múltunk, amelyet mégis tisztultabban látunk, mint a jelent. Mások is látják, s fejünkre is olvassák az egyház bűneit, amelyeket a történelem folyamán történelmi méretekben elkövetett az egyház a keresztes háborúktól és az inkvizíciótól kezdve a hatalom és a pénz szerelmén keresztül a hallgatás és a gyávaság bűnéig a náciizmus és a kommunizmus idején.

Ahogy ezt végiggondoljuk, először kétely támad a szívünkben: talán Pál apostol valamely felvillanyozott állapotában írta ezeket a sorokat. Jobb esetben akkor igaz volt, de igazságtartalmát mi nem tudtuk megőrizni. Aztán eljutunk a csalódásig, hogy a mi gyülekezetünk miért nem ilyen! Ó, mennyire hiányzik ma is a csodatévő erő - ahogy Jézusban az megvolt - az igazsághoz való ragaszkodás szeretetben - ahogyan Jézusnál tapasztaltuk!

Mennyire jó volna, ha valóban Jézus teljessége lakoznék bennünk - de nem lakozik.

De nem véletlenül áll a Hitvallásban az egyházzal szóló néhány mondat a Szentlélek munkái között. Amikor azt vallja Pál apostol, hogy az Egyház Krisztus teljessége, akkor nem birtoklásról beszél.

Nem azért vagyunk Krisztus teljessége, mert hibátlanok lennénk, nem azért vagyunk Krisztus teljessége, mert Jézus csodáit mi is megteszük vagy Jézushoz hasonlóan mi is olyan ellenállhatatlan erővel prédikálunk, s olyan tisztán igazodunk el az élet útvesztőiben. Nem birtokoljuk a teljességet. Nem személyről, nem csoportról, még csak nem is gyülekezetéről beszél Pál apostol, hanem az Egyházzal. Amelyben az Isten ígését hirdetik, amelyben keresztelnek és úrvacsorával élnek. Az Egyházzal beszél Pál apostol, amelyben a bűnbocsánat evangéliumával vigasztalja egyik testvér a másikat, s amelyben vállalják Krisztussal együtt a szenvedést is. Az Egyház hordozza Krisztus teljességét azáltal, amit a Szentlélek ad az Egyháznak: az ige és a szentségek által.

Pál nem volt rajongó, nem képzelt túl sokat sem magáról, sem korának gyülekezeteiről. Ő nagyon világosan látta saját korlátait és a gyülekezetekben élősködő bűnöket. De nagyon világosan látta a Szentlélek hatalmát, ahogyan a Lélek munkálkodik az emberi bűnöktől hemzsező Egyházban az ige és a szentségek által. Mi is Pál apostollal együtt valljuk, hogy minden bűnünk és gyengeségünk ellenére a Szentlélek hatalma által hirdettetik közöttünk az evangélium, keresztelünk és úrvacsorát veszünk, s ezek a drága ajándékok megmentik azokat, akik hisznek, akik bizalommal fogadják - ahogyan Jézus szava és tettei nyomán jutottak sokan üdvösségre. Nem mi vagyunk tehát a teljesség, hanem Krisztus a teljesség. Nem ragadtuk meg még a teljességet, hanem a Szentlélek ragadott meg minket, és a Szentlélek által mégis a Krisztus teljessége, az üdvösséget adó teljessége jelenik meg az egyházban - a mi gyülekezetünkben is.

Valóban, nem is tudjuk, milyen nagy dolgot, szinte hihetetlenül vallunk, amikor azt mondjuk: Hiszem az egyetemes anyaszentegyházat. A Szentlélek végzi el ezt a csodát. Adjunk hálát érte! Ámen.

A hit ereje

Mindig nagy boldogság, valami nagyon kellemes érzés járja át a lelkemet, ha a nagyszüleimre gondolok. Hála Isten magas kort érték meg, így sokáig együtt lehettünk. Mind a mai napig elég elevenen jelen vannak az életemben. Fényképek a szobánk falát díszítik, nap, mint nap látom őket. Ennél sokkal több, hogy emléküket, a tőlük látottakat, hallottakat meghatározó gondolkodásomat, viselkedésemet.

Apai Nagypapám (a „Mendel nagypapa”) sovány, szikár ember volt, hatalmas két dolgos kézzel. Gyermekkoromban sokszor ráfeledkeztem azokra a kezekre, számomra félelmetesen nagy tenyerek voltak, bevallom némi félelem is volt bennem, mi lenne, ha az én fedésemre „használná”, természetesen erre sohasem került sor. Amért igazán csodáltam és felnéztem rá, a vallásossága volt, és ahogy ennek hangot adott. Számára teljesen természetes volt, hogy minden vasárnap, ünnepnap templomba ment. Ha valami miatt ez mégis elmaradt, otthon pótolta imádkozással és egy-két énekkel. Paraszt ember lévén kenyerét a földéken kereste, munkájához hozzá tartozott a ló és a szekér. Kevés alkalmat kivéve szekéren hagyta el háza bejáratát, de a kapun való kihajtást minden alkalommal megelőzte ez a mondat: „Jézus segítsen meg bennünket!” A leggyönyörűbb emlékem róla az a történet, amit édesapám húga mesélt.

Apám a múlt század elején született. Hamarosan kiderült, hogy nem parasztgyereknek való, gyenge fizikumú, sokat betegeskedő gyerek volt. Nem egészen 10 éves korára ez olyan szintet ért el, hogy veszélybe került az élete. Ezt a betegséget akkor tüdőcsúcsshurutnak nevezték, gyógyszer nem volt rá. Nagyszüleim meglehetősen szerény jövedelmüket az orvosokra költötték, hogy fiukat meggyógyíttassák.

Az „utolsó lehetőségnek hitt orvost” kísérte ki nagypapám, aki a kiskapuban búcsúzóul közölte: „Sándor bácsi minden segítség elfogyott, ezt a gyereket nem lehet megmenteni.” Nagypapám ott állt dermedten, majd felnézett az égre, és ezt mondta: *„De nekem még van egy segítségem. Ez a gyerek, amíg én élek, az én hitemből élni fog”,* és bement.

A család utolsó filléreit felhasználva édesapámat levegőváltásra vitte (nevezetesen Balaton felvidékre), remélve a gyógyulást. Napról napra erősebb lett, míg felgyógyult, és hazatérhetett. Ami hiányzott fizikumából, pótolva volt a szellemiekben. Egy év alatt két osztályt végzett el, leérettségizett, és szellemi munkával kereste kenyerét.

1974 októberében nagypapám 84 évesen szellemileg frissen, fizikailag legyengülve elérkezett a távozásra. Készült rá, teljesen tisztában volt vele, hogy itt az „idő”. Csodálatosan élte meg. Utolsó nap, mintegy leckét, felmondta egész életét, egyházi énekeket énekelt és imádkozott. Az esti órákban csendes elaludt.

A temetés után egy héttel édesapám balesetet szenvedett (nem az ő hibájából). Kórházba került, onnét haza. Nem volt jól, ezt orvosainak is jelezte, állapota hullámzó volt.

Dec. 22-én ismét kórházba került, megműtötték, többet nem tért magához. Az orvosok is értetlenül álltak az eset előtt. Dec. 30-án elhunyt. 53 éves volt. Pár hónappal élte túl nagypapám.

Nagyon sokszor eszembe jut ez a történet. Íme egy bizonyosság arra, hogy reménytelennek látszó esetekben mennyire fontos az ember hite. Követésre méltó példa van előttem. Csak reménykedni tudok abban, hogy a nagypapám erős hite bennem is munkálkodik. Számomra ez lenne a legnagyobb ÖRÖKSÉG.

Prépost Károlyné (Judit)

“Aki nem hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valami jót tenni, és meglátja, milyen sokan állnak oda mellé.” (Böjte Csaba)

Jézus mondja: „És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be”

(Mt 18,5)

Talán már sokak által ismert, amiről most írni szeretnék. Erdélyben Böjte Csaba ferences rendi szerzetes létrehozta a Szent Ferenc Alapítványt, amelynek célja az árva, vagy nehézsorsú gyermekek összegyűjtése és testi, lelki, szellemi fejlődésükről való gondoskodása. Az annakidején elhíresült dévai árvaház mellett immár másikkal tizenhárom ilyen gyermekotthon működik. Az egyes bentlakásos gyermekotthonokhoz pedig napközi otthonok is tartoznak. Ide a gyermekek tanítás után mennek el.

Étkeztetésen kívül mosnak rájuk, megfürdetik és rendben tartják őket, csak aludni járnak haza. Sajnos sok családnál nincs villanyvilágítás, sem víz a házban, elképzelhetetlen szegénységben élnek. Városunkból is többen – leginkább többgyermekes családok – rendszeresen támogatják ezt az Alapítványt. Anyagi támogatáson kívül meglátogatják őket, táborokat szerveznek, karácsonykor húsvétkor ajándékokat visznek nekik. Az általam ismert családok konkrétan a Szovátán lévő Szent József Gyermekotthont látogatják, ehhez a bentlakásos otthonhoz még húsz környékbeli napközi otthon is tartozik. Az egésznek vezetője Pál Mária, aki munkatársaival együtt komoly, hitben élő, elkötelezett ember.

Öröm volt számukra, hogy az elmúlt karácsonyban Alapítványunk is – bár csekélységgel – hozzájárulhatott ünnepükhöz. Sajnos későn értesültünk erről a lehetőségről, de így is sikerült a Gyülekezetünk gyermekeinek és öregeinek készített csomagokból mintegy 30-40 darabot elküldeni. Most áprilisban pedig gyermeknapot szerveztek Szovátán, ahol 500! gyermek és 100 felnőtt jött össze

egész napos programra. Az ajándék egy-egy tábla Boci csoki volt. A mi missziói körünk asszonyai is nagy örömmel és szeretettel járultak hozzá ehhez az akcióhoz. Megható volt, ahogyan az óvodák és iskolák gyerekek hozták a csokikat, hogy örömet szerezzenek az erdélyi gyerekeknek.

Böjte Atyát idézem (nem szó szerint): a sötétséget csak a világosság tudja hátra szorítani. Minél több szívben gyúl világosság, annál inkább múlik a sötétség. Gondoljunk imádságban azokra, akik fáradoznak azon, hogy sok gyermekszívben gyűljön ki Krisztus világossága. Álljunk mellettük odafigyeléssel, segítséggel, hogy legyen erejük és türelmük ezt a nagyon-nagyon fontos és nehéz feladatot (szolgálatot) hittel végezni.

Falussyné Viola

Szolgálat

Van egy szolgálat, melyhez nyelv se kell,
Se nagy erő, se kéz, se láb,
És mégis ez jut legtovább.
Ez a szolgálat hangtalan,
Nem gyors, sőt mozdulatlan.
Titokzatos: az nem is tudja tán,
Kiért hűn szolgál sz nap-nap után,
Nem is sejti, mi hozza azt,
Hogy bújára talál vigaszt.
Csak azt érzi, hogy megjavul,
Élte lassan átalakul.
Gyönyörűséges iga ez,
Amely boldogságot szerez.
Így szolgálni könnyen lehet,
Nem kell hozzá csak szeretet.
Nem kell nap. Néhány perc csupán,
Jézus nevével ajakán.
Nem tett, csak hit, lélek-erő,
Akarat, égbe emelő...
Aki végzi annak kiváltság,
És mindnyájunké, mert IMÁDSÁG.

(Ismeretlen költő)

Konfirmáció

“...aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjára.”

(Fil 1, 6)

2007. április 29.-én volt gyülekezetünkben a konfirmáció. 14 gyermek (7 leány és 7 fiú) vált ezen a napon az egyházunk törvényei szerint a gyülekezet felnőtt tagjává.

A konfirmációra való felkészülés nem egyszerűen csak fontos ismeretek átadása, hanem az, hogy ezek a gyerekek is Istenhez kerüljenek közelebb, és komolyan vegyék az úrvacsorában való részvételt. A konfirmációi oktatásban való részvétel már egyértelműen hitbéli elkötelezettséget is feltételez.

Előző napon, szombaton délután 16 órakor kezdődött a konfirmációs vizsga egy szeretetvendégség keretében. Együttal a konfirmációjuk kerek évfordulóját ünneplő, jubiláló testvéreket is köszöntötték és ünnepelték a legnagyobb részben a másnap konfirmálkozó gyerekek hozzátartozóiból, presbitekből és a háttér munkát végző lelkes segítőkiből álló résztvevők.

A vizsga kezdetekor 14 csillogó szemű, értelmes gyerek vonult be a névtáblákkal ellátott asztal köré. A névtáblák szerepe akkor vált egyértelművé, amikor elkezdődött a rendhagyónak mondható vizsgáztatás. A konfirmandusokat nem a lelkész, hanem a gyülekezet tagjai kérdezték, az asztalon található egy-egy kérdés (összesen negyven) feltevésével. A névtáblák a gyerekek megszólítását segítették. A kiosztott kérdéseken kívül is kaptak kérdést, illetve útravaló jó tanácsokat és hitben való megerősödés folyamatáról szóló vallomást.

Vasárnap az ünnepi díszbe öltöztetett templomba, az „Erős vár a mi Istenünk” hangjaira együtt vonult be a gyülekezet vezetősége, az őket követő konfirmandusokkal.

Ez a bevonulás egyben azt is szimbolizálta, hogy a most még előttük járóknak minden bizonnyal később több követője is lesz a most konfirmálokodók közül.

Az istentisztelet az erre az alkalomra előírt liturgia szerint zajlott. Hitvallás az Apostoli Hitvallás és a konfirmációi vallástétel szavaival, a gyülekezetnek a Szentlélekért való imájával és a lelkészi áldással, mely során megáldotta őket egy-egy bibliai idézettel. Végül pedig a gyülekezettel együtt úrvacsorát vettek.

Az események rövid felsorolása után, most álljon itt három generáció rövid vallomása, hogy mit jelentett nekik a konfirmáció:

Nagyapa (Fehér Károly nyugalmazott esperes):

Örülünk, hogy nagyszülőként megérhettük legfiatalabb unokánk konfirmációját is. Ajándék ez számunkra, hiszen sem feleségem, sem én nem ismertük egyik nagyszülőnket sem. Feleségem konfirmációját még édesapja sem érte meg. Annak is örülünk, hogy nem annyira gyerekként lett konfirmandus az unokánk, mint én, aki még tizenkét éves sem voltam konfirmációmkor. Nem is maradt semmi komoly emlékem a nagy zavarón kívül, hiszen életemben a saját konfirmációnkon láttunk először úrvacsorai istentiszteletet. Feleségem életében meghatározó esemény volt a konfirmációja. Nálam a gimnáziumi évek hozták be azt, ami konfirmandusként üres folt maradt az életemben. Úgy látom, hogy konfirmandusaink sok tekintetben felnőttébbek, mint én voltam annak idején. Szabadok a formális tekintélytiszteltől, kérdezni is mernek. Az a reménységünk, hogy pár évet még kapunk Istentől, ami alatt felnőtt módon, kölcsönösen erősíthetjük egymás Krisztus-hitét unokánkkal, unokáinkkal.

Édesanya (Fehér Mihályné):

Elsősorban az tölti el a szívemet örömmel, hogy kislányom jobban megismerte és megszerette az Ur Jézust, akiről már kicsi kora óta

sokszor hallhatott. Hiszem és tapasztalom is, hogy gyermeki ragaszkodása Jézus Krisztus személye iránt, és a gyülekezethez való tartozása is most még inkább erősödött. Hálás vagyok szüleimnek, a másik nagyszülőpárnak és nem utolsósorban a lelkészünknek egyaránt, akik mindebben imájukkal és személyes példamutatásukkal, sok nem erőltetett beszélgetéssel, ehhez hozzájárultak. Tudom, hogy végső soron mindenért Istennek tartozom hálával, akire szeretném ezután is bízni mindhárom megkonfirmált gyermekünket.

Konfirmandus (Fehér Eszter):

A konfirmáció nekem Isten egyik csodálatos ajándékát jelenti. A konfirmáció ideje alatt úgy érzem, hogy Istennel való kapcsolatom megerősödött, Jézusba vetett hitem szilárdabb lett. Ezt persze hittanárainknak, szüleimnek, nagyszüleimnek, de elsősorban Jézus Krisztusnak köszönhetem, hiszen az Ő szeretete nélkül nem lehetnék Isten gyermeke. Végeztül pedig azzal az igével szeretném zárni soraimat, melyet a konfirmációmra kaptam: „Imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson Téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk.” (Fil 1,6) Hiszem, hogy ez az ige elkísér egész életemben, és boldog gyermeke maradhatok Jézus Krisztusnak.

Pontosan nem tudjuk, milyen módon munkálkodik Isten, épp azért csoda az ember számára, amit Isten végez. Hinnünk kell abban, hogy Isten egyengette az utunkat a gyermekkor hívő környezetével, a hitoktatással, a konfirmációs oktatással, s azzal sok a szeretettel, amit azoktól az emberektől kaptunk, akiknek mindebben részük volt. Ő már azelőtt döntött mellettünk, arról, hogy akar és szeret minket, mielőtt még a világot megteremtette volna. Gerhard Pál, a német énekköltő egyik karácsonyi énekében ezt így fogalmazza meg:

Te megszülettél énnekem, és én még nem is éltem, kiválasztottál

engemet, és földre jöttél értem. Még meg sem alkotott kezed, és Lelked már elvégezett az én üdvömről mindent.

Hinnünk kell azt, amit a Filippi levélben olvashatunk:

”Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjára”

(Fil 1, 6)

Prépost Károly
presbíter

KÖSZÖNTÉS MAGAMHOZ

„Hogy' elrepült ez a háromnegyed század!”

- írtam apámnak negyvenhárom éve,

de mit írjak magamnak háromnegyed századhoz érve?

Borgátai por – vagy Fészek utcai udvar homokja?

Az idő századok porát, homokját, egymásra hordja.

Porrá lesz, ami porból vétetett, s pereg tovább a homokóra.

„Igazi, igazi otthonra találjunk!”

- írtam édesapámnak nagyon régen,

de a csillagok ugyanazok ma is az égen,

s kik örök otthonra leltek, egy a hazájuk.

Borgáta, Buda, Székesfehérvár. A földi otthonok akár a századok repülnek tova (19-21.)

„Háromnegyed század, elszalad az élet.”

- De hova?

Szeretem kettős földi otthonom, családi házban, gyülekezetben.

Mégis tudom, boldog, ki ennyit tud:

otthonról haza visz az út.

De még boldogabb, aki látja a mi Atyánknak sok csodája lelkünket nemcsak odaát várja, de már ma is itt van velünk, végigkíséri egész életünk.

Dr. Molnár Gyula
Székesfehérvár, 1999. május 7.

Vas megyében jártunk

2007. május 12-én egy kis fehér autóbussz gördült ki a székesfehérvári evangélikus templom elől.

Bencze András lelkész útra bocsátó imádsága után 22-en indultunk el, a Szombathelyre és környékére szervezett két napos kirándulásra. A vasi tájat, a kedves itt élő embereket és sokat megélt, becsben megőrzött templomait, gyülekezetit kívántuk meglátogatni, de ennél sokkal többet kaptunk!

Testvéri szeretettel, lelkes gyülekezeti tagokkal találkoztunk.

A szerzett élményekről, a kőszegi templomban a vasi gyülekezetekkel együtt töltött istentiszteleten átélt lelki feltöltődésről az alábbiak szerint szól egy kedves házaspár és egy leánygyülekezet képviselőiben résztvevő kedves testvérünk véleménye:

„...a hívek mind összetartottak...”
(ApCsel 2,44)

Május 12-13-án férjemmel mi is tagjai voltunk annak a csoportnak, amellyel meglátogattuk Szombathely, Meszlen, Acsád és Nemescsó testvéri gyülekezeteit. Az út nagy tanulság volt mindkettőnknek. Szívet melengető érzés volt látni a ragaszkodást az öreg, de lelket megújító templomhoz.

Meszlen és Nemescsó templomai nagyjából kétszáz évesek. Hatalmas áldozat megtartani az ódon falakat dacolva az idő kemény vésőjével. Acsádon sajnos nem maradt meg a templom, de sikerült az elmúlt években építeni a gyülekezeti ház keretein belül egy imatermet. Ezek a gyülekezetek kb. 60-200 család összefogásából állnak és élnek.

A gyülekezetek szeretettel ragaszkodnak hitéletük minden szellemi, lelki és anyagi tulajdonához. Ez a szeretet Istentől megáldott. Élet fakad minden tervükből, növekszik, gyarapodik minden, amit elterveznek. Gyermekes táborozta-

tását vállalják, árvaház építését tervezik. Ifjúságnak e-pont – internet lehetőség, férfi-kör, asszonykör /tű-kör/ működik. Az adományokért tenni akarók kézműves –és egyéb munkacsoportokban, a hagyományok életre keltésével csodálatos remekműveket készítenek eladási célra. Így mindenki adhat magából valamit, amire képes. Áldás van rajta. Május 13-án, vasárnap Kőszegen a vasi hálaadó napon, minden gyülekezet bemutatta termékeit, ill. vásárra bocsátotta azokat.

A nagyobb lélekszámú szombathelyi gyülekezet üzemeltet két otthont, ahol idős embereket gondoznak. Szellemi fogyatékosok, elmebetegek is laknak az egyik otthonban. Szeptembertől a közeli bezárásra ítélt általános iskola működtetését vállalják át egyházi irányítással.

Láttuk az intézményeket, találkoztunk dinamikus, fiatal lelkészekkel, felügyelőkkel, gyülekezeti tagokkal. Elmondhatjuk: „...a hívek mind összetartottak...”

Megosztják vagyonukat, tehetségüket, mert úgy tartják, maguknak teszik, amit tesznek. Felismerték, megtapasztalták az összefogás hatalmas erejét, kegyelemszerző voltát. Ennek kisugárzása van, ezt mi élvezhettük és bizonyoságot teszünk róla, hogy mi is épülünk, bátorodjunk a helyes példából.

Pünkösöd jön, várjuk a Szentlélek eljövételét, a közösséget teremtő Lélek járja át a mi gyülekezetünket is, de minden egyes hívő saját életét is, hogy igazi közösséggé válhassunk.

Sági Ica és Vili

„Ne szűnjünk meg hálát adni !”

Az elmúlt hét végén újabb élményekkel gazdagodtam, amit a Vasi Egyházmegyében tett kirándulásom élt meg. Vártam ezt a találkozást, mert hallottam, hogy több kistelepülésen az egyházközség keretein belül nagy fejlődés és alkotómunka folyik. Én a fehérvárcsurgói leányegyházközség tagja vagyok, ami szintén egy kicsi gyülekezet. Mi is próbáljuk megóvni egyedülálló műemlék jellegű épületeink állagát, és összefogni ezt a néhány ősi evangélikus családot, de amit a Nemescsó - Meszlen - Acsád Társult Egyházközségnél tapasztaltam, az példa értékű számomra. Néhány év alatt, összefogással, pályázatokkal fantasztikus dolgokat lehet elérni. Ehhez kapcsolódik másik élményem, ami vasárnap hangzott el a zsúfolásig megtelt kőszegi templomban az igehirdetés során.

„Ne szűnjünk meg hálát adni!” Ez a kifejezés *„ne szűnjünk meg !”* állandóan a fülemben cseng, a mi kis gyülekezetünkre vonatkoztatva.

Sajnos gyülekezetünk magja idősödik és kevés az utánpótlás, de nagyobb összefogással, családi programokkal tudnánk motiválni az együttműködésre, a szeretetbeli szolgálatra.

Kérjük az Úr segítségét, hogy ebben a kis gyülekezetben mindez megvalósulhasson!

Kis Anikó
a fehérvárcsurgói
leányegyházközség tagja

A két nap során tapasztalatokkal gazdagodott és lelkiekben feltöltődött kis csapatunk elhatározta, hogy a közeljövőben egy találkozás keretében összegzi a szerzett élményeket és a saját gyülekezetünkben is hasznosítható példákat és módszereket.

8000 Székesfehérvár
Szekfü Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

bencze.andras@lutheran.hu

Körmendy Petra lelkész

Mobil: (06) 20 824 5507

E-mail:

kormendypetra@yahoo.com

**ÁLDOTT PÜNKÖSDI
ÜNNEPEKET
KÍVÁNUNK MINDEN
KEDVES
TESTVÉRÜNKNEK!**

Simon András:
Kiadás

Alkalmaink

Székesfehérvár:

Június 3. Szentháromság ünnepe 10:30 h istentisztelet – az offertóriumot a Gusztáv Adolf Segélyszolgálat céljaira fordítjuk. Igét hirdet Szarka István esperes.
Június 24. Szentháromság ünnepe utáni 3. vasárnap 10:30 h – felnőtt keresztlő és konfirmáció

Július 9.-14. ifjúsági építőtábor Tordason. Jelentkezni Körmendy Petra beosztott lelkésznél lehet

Augusztus 17.-20. lelki gyakorlat felnőttek számára. Jelentkezni Bencze András lelkésznél lehet. Az alkalomról bővebb információ a rovat alján található.

Augusztus 24.-25. Gyülekezeti presbiteri kirándulás Fótra.

Szeptember 2. Szentháromság ünnepe utáni 13. vasárnap 10:30 h tanévnyitó istentisztelet, az első osztályba indulók megáldása.

Szeptember 15. szombat. Egyházkerületi munkatársképző nap Székesfehérváron.

Fehérvárcsurgó:

Június 3. Szentháromság ünnepe 9 h istentisztelet – az offertóriumot a Gusztáv Adolf Segélyszolgálat céljaira fordítjuk. Igét hirdet Szarka István esperes.

Egyházmegyei alkalom:

Május 28. egyházmegyei találkozó Bakonyszombathelyen.

Július 8.-14. egyházmegyei hittanos tábor Nagyvelegen.

Július 29.– augusztus 4. egyházmegyei ifjúsági tábor Nagyvelegen. Bővebb információ a lelkési hivatalban kapható.

Országos egyházi alkalom:

Június 2. Országos FÉBÉ nap 10:00 -17:30-ig Budapest, Kékgolyó u. 17.

Június 22.-23. V. Országos Evangélikus Találkozó Pakson. Jelentkezni a lelkési hivatalban lehet.

Július 8.-11. EKME konferencia Piliscsabán.

Június 21.-24. FÉBÉ konferencia Piliscsabán a Béthelben.

Augusztus 16.-19. FÉBÉ konferencia Piliscsabán a Béthelben.

Lelki gyakorlat felnőtteknek:

Három nap elcsendesedés; lehetőség arra, hogy megerősödjünk a hitben, hogy erőt kapjunk a mindennapokhoz. Igemagyarázat, egyéni meditáció, kiscsoportos beszélgetés.

Téma: A kő

Első nap: Kő az úton

akadályok, átok vagy ajándék, céltudatosság vagy a kisebb ellenállás felé

Második nap: Kő a kézben

indulat, kivetítés, igazság és irgalom

Harmadik nap: Kő a talp alatt

sziklára épített élet, biztonságérzet,

Az alkalom helye még szervezés alatt áll.

A missziói kör nagy örömmel és szeretettel készítette a 14 konfirmandus részére a könyvjelzőket. A Bibliával és a könyvvel együtt kapták. Szeretnénk azt, ha ránéztek jusson eszetekbe, hogy a gyülekezethez és az ifjúsághoz tartoztok. Isten áldása kísérelje életeteket! Szeretettel:

dr. Molnár Gyuláné Márta

Eladó!

A homokszori evangélikus temetőben
tégla boltozatú,

kovácsoltvas ráccsal körülkerített

4 személyes kriptá (14/278).

Érdeklődni a (06) 30 946 2515 –ös
telefonszámon lehet.

Eladó!

A homokszori evangélikus temetőben
2 személyes kriptá (19/389).

Érdeklődni lehet: Susánszki Imréné
Székesfehérvár, Udvarhelyi u. 4.

Tel.: (22) 338-624